

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 16 dhjetor 2013
Nr.ref.:RK521/13

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

Rastin Nr. KI109/13

Parashtrues

Nuriye Salihu

Kërkesë për vlerësimin e kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit të Kosovës, Ac. Nr. 1717/2012, të 22 prillit 2013

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Enver Hasani, kryetar
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Kadri Kryeziu, gjyqtar, dhe
Arta Rama-Hajrizi, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Parashtrues i kërkesës është znj. Nuriye Salihu (në tekstin e mëtejmë: parashtruesja e kërkesës) nga Prishtina. Parashtruesja ka kërkuar që të mos i zbulohet identiteti.

Vendimi i kontestuar

2. Vendimi i kontestuar është Aktgjykimi i Gjykatës të Apelit të Kosovës, Ac. Nr. 1717/2012, i 22 prillit 2013, i cili i është dorëzuar parashtrueses së kërkesës më 15 qershor 2013.

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, me të cilin pretendohet të jenë shkelur të drejtat e parashtrueses së kërkesës lidhur me mospagimin e kompensimit për punë shtesë, që parashtruesja kishte kryer në Gjykatën Ekonomike të Qarkut në Prishtinë, për punët e pastrimit të objektit që nga 17 korriku 2003 deri më 1 tetor 2003 dhe nga 1 dhjetorit 2003 deri më 15 dhjetor 2003.

Baza juridike

4. Neni 113.7 i Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Kushtetuta), neni 22 i Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, Nr. 03/L-121, të 15 janarit 2009 (në tekstin e mëtejmë: Ligji) dhe rregulli 29 i Rregullores së punës të Gjykatës (në tekstin e mëtejmë: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

5. Më 19 korrik 2013, parashtruesja e dorëzoi kërkesën në Gjykatë.
6. Më 6 gusht 2013, me Vendimin e Kryetarit të Gjykatës, u caktua gjyqtarja Snezhana Botusharova në cilësinë e Gjyqtares raportuese, dhe Kolegji shqyrtaues në përbërje të gjyqtarëve: Robert Carolan (kryesues), Almiro Rodrigues dhe Enver Hasani.
7. Më 6 shtator 2013, Gjykata Kushtetuese njoftoi parashtruesen e kërkesës dhe Gjykatën e Apelit për regjistrimin e kërkesës.
8. Më 21 tetor 2013, Kolegji shqyrtaues shqyrtoi raportin e Gjyqtarit rapportues dhe i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përbledhja e fakteve

9. Parashtruesja e kërkesës ishte punëuar në Gjykatën Ekonomike të Qarkut në detyrat e punës së pastrueses.
10. Parashtrueses së kërkesës i ishte kérkuar nga kryetari i Gjykatës të kryente punë shtesë të pastrimit nga 17 korriku 2003 deri më 1 tetor 2003 dhe nga 1 dhjetori 2003 deri më 15 dhjetor 2003, sepse duhej ta zëvendësonte kolegen e saj. Asaj i ishte premtuar se do të merrte kompensim për këtë punë shtesë.

11. Më 19 nëntor 2004, parashtruesja ka paraqitur ankesë në Komisionin e ankesave të Ministrisë së Shërbimeve Publike, duke u ankuar për kompensimin e papaguar, por ajo nuk ka marrë asnjeherë përgjigje.
12. Më 11 janar 2005, parashtruesja i ishte drejtuar edhe Këshillit të Pavarur Mbikëqyrës, por nuk ka marrë asnje përgjigje nga Këshilli.
13. Më 3 dhjetor 2007, parashtruesja e kërkesës parashtroi padi në Gjykatën Komunale në Prishtinë, për kompensimin e dëmit material në vlerë prej 540 eurosh, të pakompensuar nga autoriteti i saj punëdhënës.
14. Më 10 nëntor 2009, Gjykata Komunale në Prishtinë, me Aktgjykimin CI. nr 517/2007, refuzoi padinë e parashtrueses si të pabazuar. Në arsyetimin e këtij aktgjykimi, Gjykata kishte theksuar se "*Dispozita e nenit 376 par. 1 i Ligjit përmarrëdhëniet detyrimore ka paraparë se "kërkesa për kompensim dëmi vjetrohet përi tri vjet nga dita kur i dëmtuanit ka kuptuar përi dëmin dhe përi personin që ia ka shkaktuar këtë dëm". Në rastin konkret, paditësja kërkon kompensimin e pagave përi punë më të gjatë se orari i rregullt i punës përi periudhën nga 17 korriku 2003 e deri më 1 janar 2003 dhe nga 1 dhjetori 2003 deri më 15 dhjetor 2003, i cili nuk është bërë asnjeherë, e që Gjykatës përi këtë kompensim me padi i është drejtuar tek më 3 dhjetor 2007, çka do të thotë pas kalimit të afatit prej 3 vjetësh, gjë që e bën të vjetruar kërkesën e saj përi kompensimin e kërkuar që hyn në kategorinë e kompensimit të dëmit material, prandaj Gjykata të njëjtën e refuzoi në tërësi si të tillë në kuptim të dispozitës së lartcituar të LMD-së".*
15. Më 22 prill 2013, Gjykata e Apelit në Prishtinë, me Aktgjykimin Ac. nr. 1717/2012, duke vendosur përi ankesën e parashtrueses, ka refuzuar si të pabazuar ankesën e paditëses, ndërsa e ka vërtetuar Aktgjykimin e Gjykatës Komunale në Prishtinë, CI 517/2007, të 10 nëntorit 2009. Gjykata e Apelit kishte konstatuar se, "*Sipas kësaj gjendjeje të çështjes, Gjykata e Apelit ka gjetur se gjykata e shkallës së parë me nxjerrjen e provave të nevojshme drejt dhe në mënyrë të plotë ka vërtetuar gjendjen faktike dhe me vlerësimin e drejtë të provave, drejt e ka aplikuar të drejtën materiale, kur ka gjetur se kërkesëpadia është e pabazuar dhe në aktgjykim ka vënë arsyet e mjaftueshme juridike dhe faktike përi faktet relevante, të rëndësishme përi zgjidhjen e drejtë të kësaj çështjeje të cilat i pranon edhe kjo gjykatë".*

Pretendimet e parashtruesit

16. Parashtruesja e kërkesës pretendon se me aktgjykimet e gjykatave të shkallës së parë dhe të dytë, asaj i është "*shkelur e drejta legjitime përi të marrë kompensimin monetar përi punën e kryer*" pa ofruar ndonjë sqarim të mëtejmë se si kjo përbën shkelje kushtetuese.
17. Në këtë aspekt, parashtruesja e kërkesës thekson se aktgjykimet e instancës së parë dhe të dytë shkelin nenin 28.2 të Kushtetutës (puna e detyruar).
18. Po ashtu, parashtruesja ka kërkuar që të mos zbulohet identiteti i saj përi arsyen personale.

Vlerësimi i pranueshmërisë së kërkesës

19. Për të qenë në gjendje të gjykojë mbi kërkesën e parashtrueses, Gjykata vlerëson nëse parashtruesja ka përbushur kriteret e pranueshmërisë të parapara me Kushtetutë, të specifikuar me Ligj dhe Rregullore të punës të Gjykatës.
20. Lidhur me këtë i referohet nenit 113.7 të Kushtetutës, ku përcaktohet:

"Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj."
21. Në këtë drejtim, Gjykata konsideron se kërkesa e regjistruar me nr. KI 109/13 është dorëzuar në Gjykatë nga një individ, brenda aftit 4 mujor të paraparë me nenin 49 të Ligjit dhe pas shterjes së mjeteve të rregullta në dispozicion si dhe se është e përshtatshme për t'u shqyrtauar në Gjykatën Kushtetuese.

Vlerësimi i kërkesës

22. Gjykata vëren që parashtruesja e konteston Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit, Ac. nr. 1717/2012, të 22 prillit 20013, me të cilin iu refuzua si e pabazuar ankesa kundër Aktgjykimit të Gjykatës Komunale në Prishtinë, CI nr. 517/2007, të 10 nëntorit 2009.
23. Gjykata thekson se Gjykata Kushtetuese nuk është gjykatë e faktit dhe se konstatimi i gjendjes faktike të drejtë dhe të plotë është juridikSION i plotë i gjykatave të rregullta. Pasi që në rastin konkret, Gjykata e Apelit, e cila duke vendosur lidhur me ankesën e ankueses nxori Aktgjykimin Ac. nr. 1717/2012, të 22 prillit 20013, roli i Gjykatës është vetëm që ta sigurojë pajtueshmërinë me të drejtat që garantohen me Kushtetutë dhe instrumente të tjera ligjore dhe prandaj nuk mund të veprojë si "gjykatë e shkallës së katërt", (shih, *mutatis mutandis*, i.a., Akdivar kundër Turqisë, 16 shtator 1996, R.J.D, 1996-IV, para. 65).
24. Gjykata gjen se aktgjykimi i Gjykatës së Apelit është i arsyetur mirë dhe se është marrë me ankesën e parashtrueses në një proces të rregullt gjyqësor, është nxjerrë pa asnjë shkelje të të drejtave të njeriut të garantuara me Kushtetutën e Kosovës.
25. Për më tepër, për të deklaruar një vendim të një autoriteti publik si jokushtetues, parashtruesja e kërkesës do të duhej *prima facie* të dëshmojë para Gjykatës Kushtetuese se, "Vendimi i autoritetit publik, si i tillë, do të jetë tregues i një shkeljeje të kërkesës për gjykim të drejtë, dhe nëse, paarsyeshmëria e atij vendimi është aq e dukshme sa që vendimi mund të konsiderohet si vendim tej mase arbitrar (shih GJEDNJ, Khamidov kundër Rusisë, nr. 72118/01, Aktgjykimi i 15 nëntorit 2007, § 175.)
26. Gjykata Kushtetuese në Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit, Ac. nr. 1717/2012, të 22 prillit 20013, nuk gjeti elemente të arbitraritetit dhe as ndonjë shkelje të

supozuar të të drejtave të njeriut, siç kishte pretenduar parashtruesja e kërkesës.

27. Sa i përket pretendimit të parashtrueses së kërkesës se me aktgjykimin e Gjykatës së Apelit asaj i janë shkelur të drejtat legjitime të garantuara me Kushtetutë, sipas nenit 28.2 të Kushtetutës, Gjykata konkludon se neni 28 i Kushtetutës [Ndalimi i Skllavërisë dhe i Punës së Detyruar] në mënyrë të qartë ka përcaktuar se:

“1. Askush nuk mund të mbahet në skllavëri ose në pozitë të ngjashme me skllavërinë.

2. Askush nuk mund të shtrëngohet për të kryer punë të detyruar. Punë e detyruar nuk konsiderohet puna ose shërbimi i përcaktuar me ligj për personat e dënuar me vendim të formës së prerë gjatë vuajtjes së dënimit ose në raste të gjendjes së jashtëzakonshme, të shpallur sipas rregullave të përcaktuara me këtë Kushtetutë.

3. Trafikimi i qenieve njerëzore është i ndaluar”.

28. Duke marrë parasysh këtë normë kushtetuese, Gjykata vëren se ”puna e detyruar” si përkufizim kushtetues i përdorur në këtë normë nuk mund të interpretohet ndaras nga përmbytja e plotë e nenit 28 të Kushtetutës dhe në këtë drejtim, terminologjia kushtetuese e përdorur iu referohet situatave kur puna imponohet me dhunë, nën kërcënimin dhe me pasoja për personin nëse nuk kryhet dhe si e tillë është e ndaluar (në kushtet e skllavërisë, trafikimit etj) dhe gjithsesi kryhet në mënyrë jo të vullnetshme. Prandaj, në rrethana të tilla, Gjykata nuk gjen se në rastin e parashtrueses kishte shkelje të nenit 28 të Kushtetutës, siç pretendohet në këtë kërkesë.
29. Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (praktikën gjyqësore të së cilës, sipas nenit 53 të Kushtetutës, Gjykata Kushtetuese kur vendos për të drejtat e njeriut, e ka për obligim ta aplikojë) në rastet Karol Mihal kundër Sllovakisë (kërkesa nr. 23360/08) në vendimin e 28 qershorit 2001 dhe Van der Mussele kundër Belgikës, § 34) kishte konstatuar se ”kur vendos nëse shërbimi i kërkuar ndaj parashtruesit bie brenda definicionit të ”punës së detyrueshme”, Gjykata do të marrë parasysh të gjitha rrethanat e rastit në dritën e objektivave themelore të nenit 4 të Konventës” dhe për t’iu përgjigjur pyetjeve të rastit konkret, nëse puna e kryer nga parashtruesi ka qenë e ”dhunshme” dhe e ”detyruar”, Gjykata duhet të marrë parasysh nëse puna e kryer nga parashtruesi është zhvilluar nën kërcënimin e ndonjë ndëshkimi, nëse puna është zhvilluar kundër vullnetit të parashtruesit dhe nëse parashtruesi e ka ofruar vullnetarisht vetveten për atë punë. (shih Karol Mihal kundër Sllovakisë, (kërkesa nr. 23360/08, par. 43, dhe Van der Mussele kundër Belgikës, § 34), andaj po të njëjtat kritere i ka zbatuar edhe Gjykata Kushtetuese, duke konstatuar se puna shtesë e kryer nga znj. Salihu nuk bie brenda kornizave të nenit 28.2 të Kushtetutës së Kosovës, sepse nuk ishte kryer nën kërcënimin e ndëshkimit, nuk ishte urdhëruar me dhunë dhe ishte pjesë e punës normale që ajo zhvillonte, por se me vëllim të shtuar.
30. Nga informatat e lartpërmendura, Gjykata konkludon se parashtruesja e kërkesës ka iniciuar një kontest për dëmet e pësuara nga moskompensimi

monetar për punën e kryer gjatë periudhës kur gjykata e rregullt e trajtoi këtë në kuadër të Ligjit për marrëdhëniet detyrimore dhe se parashtruesja e kérkesës në asnjë mënyrë nuk arriti të ofrojë fakte para Gjykatës përkitazi me lidhjen mes moskompensimit monetar dhe shkeljes së nenit 28.2 (Puna e Detyruar) të Kushtetutës, sepse në fakt këto dy çështje janë çështje të ndryshme sa i përket vlerësimit kushtetues.

31. Në këto rrethana, parashtruesja e kérkesës nuk ka argumentuar në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e saj dhe nuk mund të konstatohet se kérkesa ishte e bazuar, andaj Gjykata në përputhje me rregullin 36 parografi 1 pika c, gjen se kérkesa duhet refuzuar si qartazi e pabazuar.
32. Sa i përket kérkesës së parashtrueses për të mos iu zbuluar identiteti, Gjykata vëren se ajo në formularin e kérkesës kishte potencuar se arsyet janë "krejt personale", pa dhënë asnjë shpjegim tjetër. Në këto rrethana, Gjykata nuk e gjen se kérkesa e saj është e bazuar dhe nuk mund t'i ofrojë të drejtën e moszbulimit të identitetit pa arsyet për justifikueshme.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, duke u bazuar në nenin 113 (7) të Kushtetutës, nenin 47 të Ligjit për Gjykatën dhe rregullin 36 (1) c) dhe rregullin 56 (2) të Rregullores së punës, më 21 tetor 2013, njëzëri

VENDOS

- I. TA HEDHË POSHTË kérkesën si të papranueshme;
- II. TA REFUZOJË kérkesën për moszbulim të identitetit;
- III. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- IV. TA PUBLIKOJË këtë vendim në pajtim me nenin 20 (4) të Ligjit;
- V. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Snezhana Botusharova

Kryetari i Gjykatës Kushtetuese

Prof. dr. Enver Hasani